



Розділ 1

Бонні

У музеї Горнволла, здається, завжди панувала напівтемрява. Навіть у сонячні літні дні тут було прохолодно і темно — наче у холодильнику, що впав у шахту. Вузькі вікна почорніли від кіптяви ще в ті далекі часи, коли Відлінгтон можна було назвати містом вугільних пожеж і паротягів. Сотні скляних вітрин мали такий вигляд, ніби їх помили лише трохи пізніше за вікна. Усюди були таблички, на яких писало:

**ФОТОГРАФУВАТИ ЗІ СПАЛАХОМ
СУВОРО ЗАБОРОНЕНО.**

Застереження про те, що музейні експонати привичаїлися до нескінченних сутінок і їм це подобалося.

Бонні Монтгомері була наймолодшою особою, яку стіни Горнволла побачили за довгий час. Музей нагадував Бонні відділ з товарами зі знижкою в місцевому супермаркеті, де було нагромаджено химерні штучовини, які насправді ніхто не хотів купувати: жорстока зброя, різьблені вироби з китового вуса, дивні вишкірені маски і якісь підозріло дешеві садові меблі. Вона цілу вічність випрошувала в дідуса Бенкса похід у музей і не розчарувалась.

Повна назва цього закладу звучала як Музей природничої історії і так далі імені Горнволла, і він вважався найстарішою будівлею у Відлінгтоні. Бонні подумала, що це досить сміховинно: спорудити музей десь у глушині, сподіваючись, що на цьому місці з'явиться місто. Але геть усе, що стосувалося Горнволла, було досить кумедне, особливо химерні створіння, що нависали над відвідувачами. Бонні притислася носом до скляної вітрини прямо перед нею і роздивлялася жахливу істоту, яка саме гарчала, коли її застала смерть.

— А ти знав, що їх називають горнвіллськими монстрами? — спитала вона у дідуса Бенкса стишеним музейним голосом.

Дідусь Бенкс читав брошуру і шумно смакував лимонним щербетом. Він завжди приносив лимонний щербет, коли йшов на прогулянку з Бонні, і завжди вдавав, що не збирається її пригощати. Їм обом здавалося, що це дуже смішно. Дідусь Бенкс був із тих людей, які обожнювали музеї й методично переходили від експоната до експоната, прочитуючи кожнісіньку латунну табличку і бурмочучи: «М-м-м».

Бонні ж подобалося слідувати за власними інстинктами: вона металася від вітрини до вітрини, аж поки її увагу не привертало щось блискуче. Її ніколи не цікавило «М-м-м»; вона шукала «Ага!». І саме тому вони були чудовою командою.

Літні канікули з дідусем Бенксом завжди були класні, навіть тоді, коли під час них не траплялося вбивства. (Нині вбивство трапиться, але Бонні про це ще не знає.)

Горнвіллські монстри не були схожі на жодних тварин, яких можна було б побачити у зоопарку. Дідусь Бенкс вчитав у брошурі й переказав Бонні, що дехто на ім'я Абелард Горнвілл, чоловіча з величезними статками і ще більшою бородою, придбав Відлінгтонський музей 1931 року і вліпив на нього своє ім'я.

Старий Горнвілл був археологом-самоуком, палеонтологом-аматором і пристрасним натуралістом. А ще він був людиною, яка ніколи не завдавала собі клопоту почитати інструкції. Тож коли дослідники надіслали йому кістки, шкури й бивні екзотичних і вимерлих тварин, він зібрав їх як йому заманулося. Хобот там, плавник сям, кілька дзьобів... Він позшивав то все до купи, начинив тирсою і виставив на показ.

Туристи юрмилися, щоб побачити шаблезубого кажана, диплодинго і величезного фламінгопотама. А тим часом у науковій спільноті Горнвілл став посміховиськом — доки усі не згадали, який же він багатий, і не стулили пельки.

Бонні вдивлялася у холодні застигли очі шимпанзебри. Вона не могла позбутися мулякого відчуття, що та істота позирала на неї у відповідь.

— А тепер мені можна лимонного щербету? — спитала вона.

Дідусь усміхнувся:

— Ні, то все мені.

— Овва!

І саме тієї миті згасло світло.

Зі звуком «пумф!» музей занурився у непроглядну темряву. Бонні відчула, як дідусь Бенкс стиснув її руку, коли почулися тривожні крики і зойки, що відлунювали у склепінчастих залах Горнволла. Закіптюжені вікна пропускали так мало світла, що могли би пройти співбесіду на посаду стін.

— Ти це чув?

— Що відбувається?

— На мене впав чийсь лимонний щербет!

А тоді почувся вереск.

І що то був за вереск! Різкий, жахливий, пронизливий вереск десь із верхнього поверху.

Стривожені відвідувачі музею вмиль принишкли, і Бонні відчула, що дідусь Бенкс стиснув її руку ще сильніше. Єдиним джерелом світла було блаженське зелене сяйво зі знака пожежного виходу — він криво відсвічував, кидаючи довкола Бонні танцюючі тіні, що, здавалося, мали лапи й зуби.

Щось намічається, подумала Бонні.

ПОЖЕЖНИЙ ВИХІД

Більшість людей так і проживає своє життя, не зауважуючи, що щось намічається, щось не так чи щось є геть несприятливим, їм не знайоме відчуття поколювання у пальцях ніг, і в них не крутить живіт у передчутті таємниці, що ось-ось має розгорнутися.

Бонні Монтгомері завжди зауважувала, коли щось намічалось, бо, на відміну від більшості десятирічних дівчаток, вона була найліпшою у світі детективкою.

Щоправда, про це знала лише сама Бонні й дідусь Бенкс. Навіть мама Бонні про це не відала. Цей факт був секретним, бо ж десятирічним дівчаткам ніхто не дозволяв бути детективками. І їм, звісно, ніхто не дозволяв розслідувати вбивства, адже вбивства усі засуджують.

Бонні була чудовою детективкою навіть попри те, що *офіційно* вона ще ніколи не розслідувала жодної справи. Однак таємничий джентльмен на ім'я Монтгомері Бонбон неодноразово допомагав місцевій владі. З Монтгомері Бонбоном неможливо було зв'язатися телефоном, і ніхто не знав, де він мешкає. Було відомо лише, що це був чоловік надивовижу низького зросту, вбраний у пошарпаний старенький плащ, з великими

густими вусами, а розмовляв він з акцентом, походження якого було дуже складно визначити.

Поки Бонні відвідувала Швейцарію за програмою шкільного обміну, Бонбон викрив Ементалевого бандита, яким виявився сирний мільярдер Мандрейк Лесусе. Коли в містечко, де мешкала Бонні, приїхав балет Русакової, Бонбон повернув власникові діаманти, які поцупила графиня Русакова. А як Бонні була у Відлінгтонському парку дикої природи, Бонбон вивів на чисту воду міжнародну мережу сов-контрабандистів, у результаті чого було заарештовано понад дванадцять сов.

Бонні відчула, що дідусь Бенкс обережно послабив стискання її руки. Вони обоє розуміли, що сьогодні музею Горнволла потрібен Монтгомері Бонбон. Дівчинку огортала темрява, наче чорна оксамитова штора, тож вона й перевтілилася на уславленого детектива. І навіть люстерко їй було непотрібне; вона повертала це вже багато разів.

Найперше вона розщігнула рюкзак і дістала звідти старий плащ.

Тоді зсунула свого берета набакир, що мало символізувати гострий та допитливий розум. На ній уже